

Die Winter Verhaal

William Shakespeare

Verwerk uit "Beautiful Stories from Shakespeare" deur E Nesbit.

Leontes was die koning van Sicilië, en sy dierbaarste vriend was Polixenes, koning van Bohemië. Hulle is saam groot gemaak, en eers geskei toe hulle volwasse ouderdom bereik het en elkeen moes oor sy eie koninkryk gaan heers.

Na baie jare, toe alby getroud was en 'n seun gehad het, het Polixenes by Leontes in Sisilië kom bly.

Leontes was 'n gewelddadige man en nogal simpel, en hy het dit in sy dom kop geneem dat sy vrou, Hermione, beter van Polixenes gehou het as van hom, haar eie man.

Toe hy dit eers in sy kop gekry het, kon niks dit verander nie, en hy het een van sy here, Camillo, beveel om 'n gif in Polixenes se wyn te gooi. Camillo het probeer om hom van hierdie goddelose optrede te weerhou, maar toe hy sien dat Leontes nie geswaai sou word nie, het hy voorgegee dat hy instem.

Hy het toe vir Polixenes vertel wat teen hom voorgestel is,
en hulle het daardie nag van die hof van Sisilië gevlug en na
Bohemië terug gekeer, waar Camillo as Polixenes se vriend
en raadgever gewoon het.

Leontes het die koningin in die tronk gegooi; en haar seun, die erfgenaam van die troon, het gesterf van hartseer om te sien dat sy ma so onregverdig en wreed behandel word.

Terwyl die koningin in die tronk was, het sy 'n babatjie gehad,
en 'n vriendin van haar, genaamd Paulina, het die baba op
haar beste laat aantrek en dit geneem om die koning te wys,
met die gedagte dat die aanskoue van sy hulpelose dogtertjie
sy hart sou versag teenoor sy dierbare koningin, wat hom nog
nooit verkeerd gedoen het nie, en wat hom baie meer lief
gehad het as wat hy verdien het;

maar die Koning wou nie na die baba kyk nie, en het Paulina se
man beveel om dit in 'n skip weg te neem en dit op die mees
woestynagtige en aaklige plek te los wat hy kon kry, wat
Paulina se man, baie teen sy wil, verplig was om te doen.

Toe is die arme koningin op gebring om verhoor te word vir hoog verraad deur Polixenes bo haar koning te verkies, maar eintlik het sy nog nooit aan iemand anders gedink behalwe Leontes, haar man nie. Leontes het 'n paar boodskappers gestuur om die god, Apollo, te vra of hy nie reg was in sy wrede gedagtes van die koningin nie.

Maar hy het nie geduld gehad om te wag totdat hulle terug kom nie, en so het dit gebeur dat hulle in die middel van die verhoor aan gekom het.

Die Orakel het gesê:

“Hermione is onskuldig, Polixenes onberispelik,
Camillo 'n ware onderdaan, Leontes 'n jaloerse tiran, en
die Koning sal sonder 'n erf genaam lewe, as dit wat verlore is, nie
gevind word nie.”

Toe kom 'n man en sê vir hulle dat die prinsessie dood is. Toe die arme koningin dit hoor, val sy in 'n aanval, en toe sien die Koning hoe goddeloos en verkeerd hy was. Hy het Paulina en die dames wat saam met die koningin was, beveel om haar weg te neem en te probeer herstel.

Maar Paulina het na 'n paar oomblikke terug gekom en vir die koning gesê dat Hermione dood is. Nou het Leontes se oë uiteindelik oop gegaan vir sy dwaasheid. Sy koningin was dood, en die dogtertjie wat vir hom 'n troos kon gewees het, het hy weggestuur om die prooi van wolwe en voëls te wees. Die lewe het nou niks vir hom oor gehad nie.

Hy het homself aan sy hartseer oor gegee en het baie hartseer
jare in gebed en berou deur gebring.

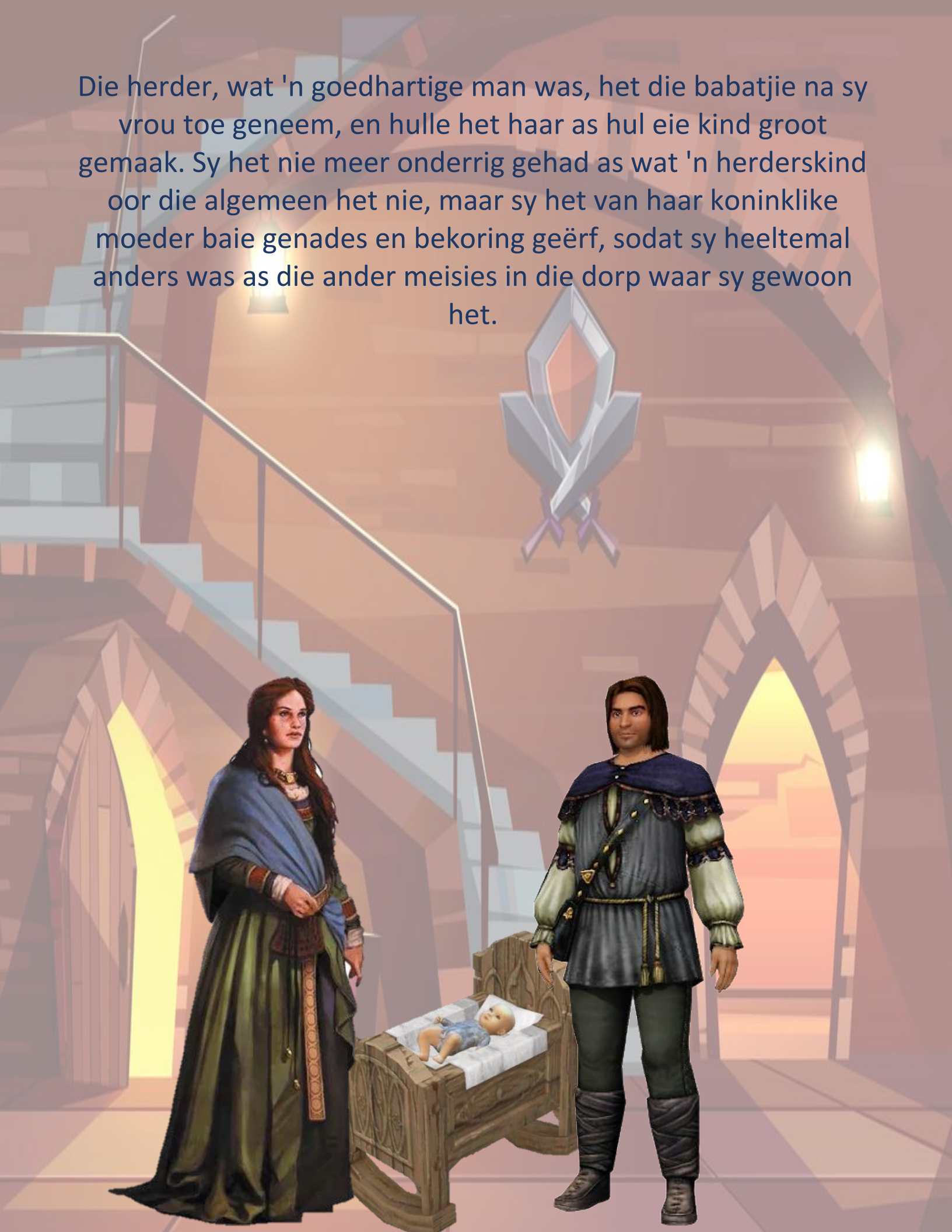
Die baba prinses is aan die seekus van Bohemië agter gelaat, die
einste koninkryk waar Polixenes geregeer het. Paulina se man
het nooit huis toe gegaan om vir Leontes te vertel waar hy die
baba gelos het nie, want toe hy terug keur na die skip, het hy 'n
beer ontmoet en is in stukke geskeur. So dit was 'n einde aan
hom.

Maar die arme verlate babatjie is deur 'n herder gevind. Sy was ryk aangetrek en het 'n paar juwele by haar gehad, en 'n papier was aan haar mantel vas gespeld wat gesê het dat haar naam Perdita is, en dat sy van edele ouers kom.

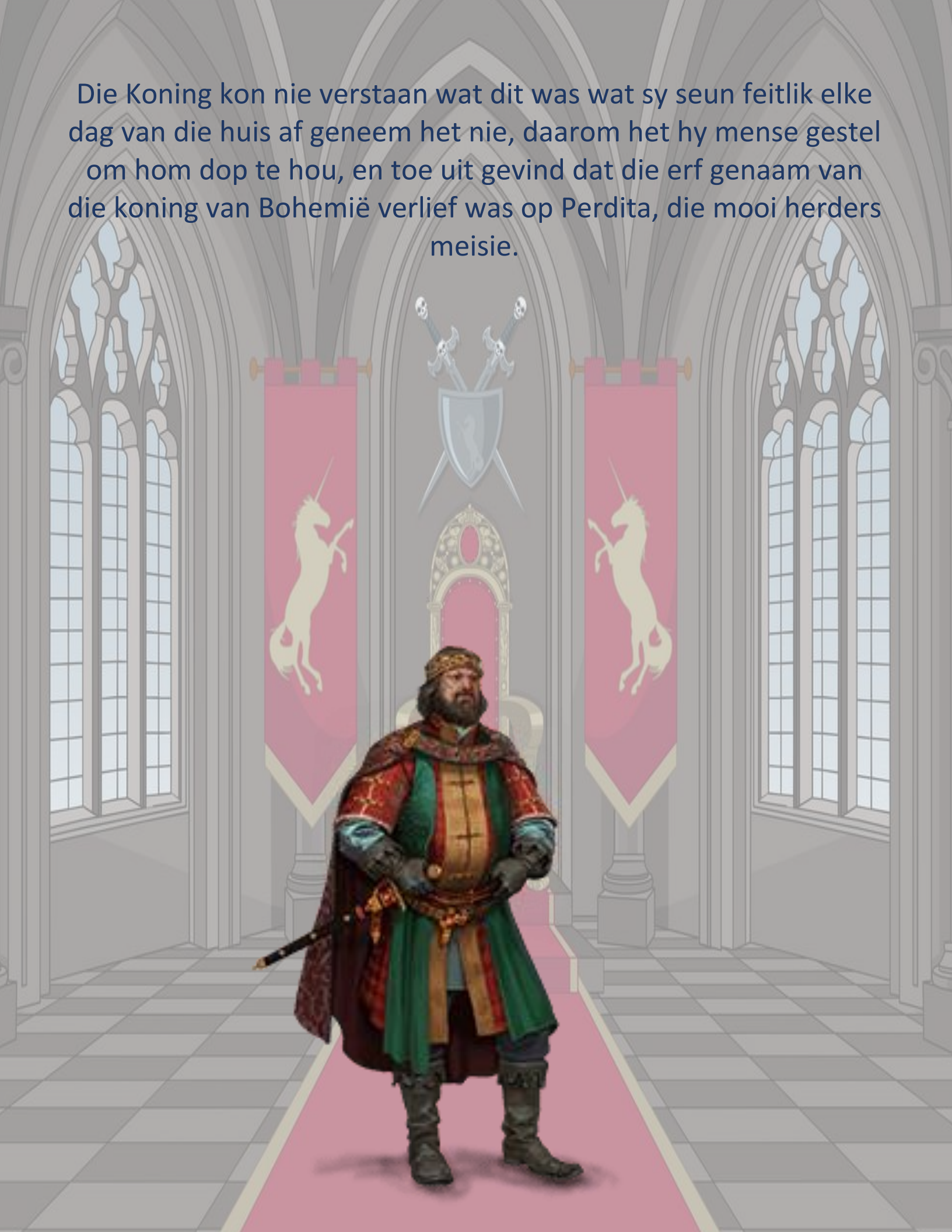
Die herder, wat 'n goeiehartige man was, het die babatjie na sy vrou toe geneem, en hulle het haar as hul eie kind groot gemaak. Sy het nie meer onderrig gehad as wat 'n herderskind oor die algemeen het nie, maar sy het van haar koninklike moeder baie genades en bekoring geërf, sodat sy heeltemal anders was as die ander meisies in die dorp waar sy gewoon het.

Eendag het prins Florizel, die seun van die goeie koning van Bohemië, naby die herder se huis gejag en Perdita gesien, wat nou tot 'n bekoorlike vrou groot geword het. Hy het vriende gemaak met die herder, nie vir hom gesê dat hy die Prins is nie, maar gesê dat sy naam Dorikles is, en dat hy 'n private heer is; en toe, diep verlief op die mooi Perdita, het hy haar amper daaglik kom sien.

Die Koning kon nie verstaan wat dit was wat sy seun feitlik elke dag van die huis af geneem het nie, daarom het hy mense gestel om hom dop te hou, en toe uit gevind dat die erf genaam van die koning van Bohemië verlief was op Perdita, die mooi herders meisie.

Polixenes, wat wou sien of dit waar was, het homself vermom en saam met die getroue Camillo, ook vermom, na die ou herder se huis gegaan. Hulle het by die fees van skaapskeer aan gekom, en alhoewel hulle vreemdelinge was, was hulle baie verwelkom. Daar was aan die dans en 'n smous het linte en veters en handskoene verkoop wat die jong manne vir hul liefies gekoop het.

Florizel en Perdita het egter nie aan hierdie vrolike toneel deel geneem nie, maar het rustig saam gesit en gesels.

Die koning het die bekoorlike maniere en groot skoonheid van Perdita op gemerk en nooit geraai dat sy die dogter van sy ou vriend, Leontes, was nie.

Hy het vir Camillo gesê— “Hierdie is die mooiste laag-gebore meisie wat ooit op die groen grasveld gehardloop het. Niks wat sy doen of hoe sy lyk nie, maar sy lyk na iets groter as haarself – sy is te edel vir hierdie plek.”

Camillo antwoord: "In werklikheid is sy die Koningin van dikmelk en room."

Maar toe Florizel, wat nie sy vader herken het nie, die vreemdelinge opgeroep het om sy verlowing met die mooi herderin te aanskou, het die koning homself bekend gemaak en die huwelik verbied en bygevoeg dat as sy Florizel ooit weer sien, hy haar en haar ou vader, die herder, sou dood maak; en daarmee het hy hulle verlaat.

Maar Camillo het agter gebly, want hy was bekoor met Perdita, en wou met haar bevriend raak.

Camillo het lankal geweet hoe jammer Leontes was vir daardie dwase waansin van hom, en hy het verlang om terug te gaan na Sicilië om sy ou meester te sien. Hy het nou voorgestel dat die jong mense soon toe moet gaan en aanspraak maak op die beskerming van Leontes.

Hulle het toe gegaan, en die herder het saam met hulle gegaan en Perdita se juwele, haar babaklere en die papier wat hy aan haar mantel vas gespeld gevind het, geneem.

Leontes het hulle met groot vriendelikheid ontvang. Hy was baie beleefd teenoor prins Florizel, maar al sy kyke was vir Perdita. Hy het gesien hoe baie sy soos die koningin Hermione is, en weer en weer gesê —

“So 'n lieflike wese kon my dogter gewees het as ek haar nie wreed van my af gestuur het nie.”

Toe die ou herder hoor dat die koning 'n baba dogtertjie verloor het, wat aan die kus van Bohemië agter gelaat is, was hy seker dat Perdita, die kind wat hy groot gemaak het, die koning se dogter moes wees, en toe hy sy verhaal vertel en die juwele en die papier gewys het, het die Koning besef dat Perdita inderdaad sy lang verlore kind was. Hy het haar met blydschap verwelkom en die goeie herder beloon.

Polixenes het na sy seun gehaas om sy huwelik met Perdita te verhoed, maar toe hy vind dat sy die dogter van sy ou vriend was, was hy maar te bly om sy toestemming te gee.

Tog kon Leontes nie gelukkig wees nie. Hy het onthou hoe sy skone koningin, wat aan sy sy moes gewees het om sy vreugde in sy dogter se geluk te deel, dood was deur sy onvriendelikheid, en hy kon vir 'n lang tyd niks sê nie, —
“O, jou moeder! jou ma!” en vra vergifnis van die koning van Bohemië, en soen dan weer sy dogter, en dan die prins Florizel, en bedank dan die ou herder vir al sy goedheid.

Toe sê Paulina, wat al die jare hoog was in die Koning se guns, vanweë haar goedhartigheid teenoor die dooie Koningin Hermione: "Ek het 'n standbeeld wat in die gelykenis van die dooie Koningin is laat maak, 'n stuk wat baie jare aan die gang was, en uitgevoer deur die seldsame Italiaanse meester, Giulio Romano.

Ek hou dit in 'n privaat huis apart, en daar, vandat jy jou koningin verloor het, het ek twee of drie keer per dag gegaan. Sal dit u Grootheid behaag om die standbeeld te gaan sien?"

So het Leontes, Polixenes, Florizel en Perdita, met Camillo en hul bediendes, na Paulina se huis gegaan waar daar 'n swaar pers gordyn was wat 'n somer huisie afskerm, en Paulina, met haar hand op die gordyn, het gesê:

“Sy was ongeëwenaard toe sy gelewe het, en ek glo wel dat haar dooie gelykenis beter is as wat jy nog na gekyk het, of wat die hand van die mens gedoen het. Daarom hou ek dit afgesonder en apart. Maar hier is—kyk en sê, of dit goed is.”

En daarmee trek sy die gordyn toe en wys hulle die standbeeld. Die Koning het na die pragtige standbeeld van sy dooie vrou gekyk en gekyk, maar niks gesê nie.

“Ek hou van jou stilte,” het Paulina gesê; “dit wys jou wonder meer. Maar praat, is dit nie soos sy nie?”

“Dit is amper haarself,” het die koning gesê, “en tog, Paulina, was Hermione nie so geplooi nie, niks soos so oud soos dit lyk nie.”

“O, nie veel nie,” het Polixenes gesê.

“Ag,” sê Paulina, “dit is die slimmigheid van die kerwer, wat haar vir ons wys hoe sy sou gewees het as sy tot nou toe geleef het.” En steeds het Leontes na die standbeeld gekyk en kon sy oë nie weg hou nie.

“As ek geweet het,” sê Paulina, “dat hierdie arme beeld jou hartseer en liefde so sou aan gewakker het, sou ek dit nie aan jou gewys het nie.”

Maar hy het net geantwoord: “Moenie die gordyn toetrek nie.”

“Nee, jy moet nie meer kyk nie,” sê Paulina, “of jy sal dink dit beweeg.” “Laat my wees! Laat my wees!” het die koning gesê.
“Sal jy nie dink dit haal asem nie?”

“Ek sal die gordyn toetrek,” het Paulina gesê; “jy sal dink dit leef tans.” “Ag, liewe Paulina,” sê Leontes, “laat my so twintig jaar saam dink.”

“As jy dit kan verdra,” sê Paulina, “kan ek die standbeeld laat beweeg, dit laat afkom en jou aan die hand vat. Behalwe, jy sou dink dit was deur goddelose towerkunste.”

“Wat jy haar ook al kan laat doen, ek is tevrede om na te kyk,” het die Koning gesê.

En toe, al die mense wat daar bewonder en aanskou het, het die standbeeld van sy voetstuk af beweeg en met die trappe afgekom en sy arms om die koning se nek gesit, en hy het haar gesig vas gehou en haar baie keer gesoen, want dit was geen standbeeld nie, maar die regte lewende koningin Hermione self.

Sy het al die jare verborge gelewe, deur Paulina se vriendelikheid, en wou haarself nie aan haar man ontbloom nie, alhoewel sy geweet het hy het berou gehad, want sy kon hom nie heeltewel vergewe voordat sy geweet het wat van haar babatjie geword het nie.

Noudat Perdita gevind was, het sy haar man alles vergewe, en dit was vir hulle soos 'n nuwe en pragtige huwelik om weer saam te wees.

Florizel en Perdita was getroud en het lank en gelukkig gelewe.
Vir Leontes is sy jarelange lyding goed betaal in die oomblik toe hy
na lang hartseer en pyn weer die arms van sy ware liefde om hom
gevoel het.

